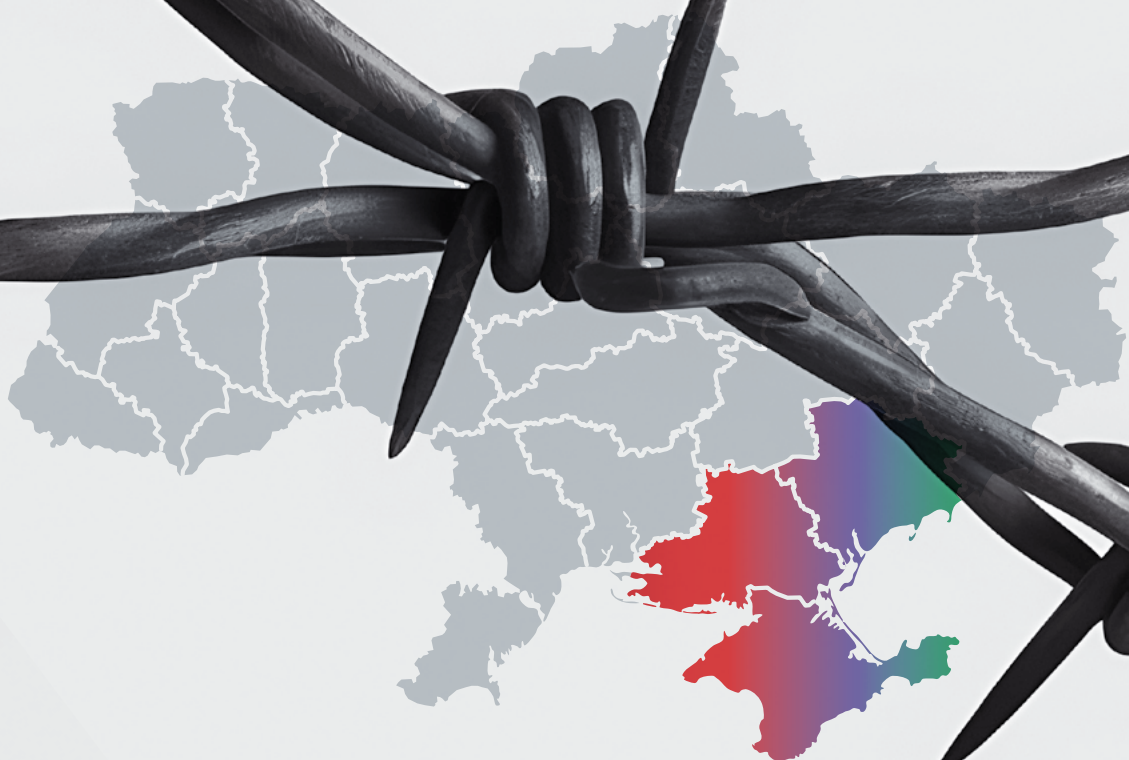

ЦЕНТР ПРАВ ЛЮДИНИ

2025

СПИСОК УВ'ЯЗНЕНИХ
УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ

Олексій Бессарабов

Журналіст, заступник головного редактора часопису «Чорноморська безпека», аналітик, офіцер запасу Військово-морських сил України, ув'язнений з листопада 2016 року.

Жив у Севастополі. Публікував матеріали з питань безпеки та проблем Чорноморського флоту РФ в Криму. В минулому був кореспондентом інформаційного видання «Главред», під псевдонімом Олексій Стрелецький друкувався у виданнях «Судоходство», «Чорноморська безпека», «Дзеркало тижня». Був експертом українського Центру сприяння вивченню геополітичних проблем та євроатлантичного співробітництва Чорноморського регіону «Номос».

У листопаді 2016 року був затриманий російськими силовиками, а згодом заарештований за сфабрикованим звинуваченням у підготовці диверсії на «об'єктах військової інфраструктури і життєзабезпечення півострова». Його катували, вибиваючи визнання вини. У квітні 2019 року засуджений до 14 років позбавлення волі в колонії суворого режиму та до штрафу в розмірі 300 тисяч рублів. Після відхилення апеляційної скарги його утримують у виправній колонії Кочубеєвського (Ставропольський край Росії).

«**Ми, політв'язні, знаючи про підготовку зустрічей з президентом України, а потім і президента США з російським президентом, вважаємо, що основною має бути тема безумовного звільнення незаконно утримуваних Росією осіб з колоній на території РФ та Криму. Це не питання політики, це питання відновлення мінімального рівня довіри, честі й моралі лідерів націй XXI століття**», – Олексій Бессарабов, 5 травня 2021 року.

#FreeBessarabov

Дмитро Штибліков

Аналітик і військовий журналіст, заступник головного редактора часопису «Чорноморська безпека». У 2003 році був звільнений в запас із лав Збройних Сил України за станом здоров'я. Жив у Севастополі. До 2014 року працював у Центрі сприяння вивченню геополітичних проблем і євроатлантичної співпраці Чорноморського регіону «Номос» у Севастополі. Публікувався в українських, російських і західних виданнях. Працював над науковою роботою про міжнародно-правові аспекти боротьби з тероризмом, брав участь у конференціях в Україні та Росії, країнах Південного Кавказу. Ув'язнений з листопада 2016 року.

Затриманий ФСБ Росії 9 листопада 2016 року в Севастополі. У ФСБ заявили, що він начебто був членом «диверсійно-терористичної групи Головного управління розвідки Міністерства оборони України». Штиблікова звинуватили у плануванні диверсійних акцій на об'єктах військової інфраструктури й життєзабезпечення в Севастополі. У травні 2017 року Дмитро Штибліков під примусом і погрозами до членів сім'ї уклав досудову угоду зі слідством – визнав «вину» та дав згоду співпрацювати зі слідством. Його справу розглядали в особливому порядку без вивчення доказів винуватості.

16 листопада 2017 року окупаційний Севастопольський міський суд засудив Штиблікова до п'яти років колонії суворого режиму та до штрафу – 200 тисяч рублів.

8 листопада 2021 року Дмитро Штибліков мав вийти на волю через завершення строку покарання у справі «кримських диверсантів». У той же день він був етапований із СІЗО ФСБ «Лефортово» до Ростова-на-Дону, де у Південному окружному військовому суді на нього заведена нова справа, цього разу за статтю 275 КК РФ «Державна зрада». Новий строк покарання для політв'язня суд оголосив з 9 листопада 2016 року, і тепер Штибліков повинен безпідставно провести в російському ув'язненні за ст. 275 ще 14 років і 6 місяців позбавлення волі у виправній колонії суворого режиму, з обмеженням

волі на один рік після відбуття покарання. У листопаді 2022 року російський суд відхилив апеляційну і касаційну скарги Дмитра Штиблікова та його захисників.

Після другого вироку Штиблікова тривалий час етапували назад до виправної колонії № 6 в Омську, де він перебував раніше. Здоров'я 54-річного бранця постійно погіршується: почалася гіпертонія, кришаться зуби, болять ясна та з'явилися проблеми з нирками. У нього сильно впав зір.

Умови, в яких утримують українця, досі суворі: він весь час перебуває один у ПКТ (приміщення камерного типу), має лише одну коротку прогулянку в закритому маленькому дворіку. Йому не дозволені ні відео-, ні звичайні дзвінки, ні побачення.

«**Батько позбавлений всіляких контактів та утримується у повному інформаційному вакуумі**», – донька політв'язня Дмитра Штиблікова Тетяна, 22 травня 2023 року.

#FreeShtyblikov

Сейран Салієв

Громадянський журналіст, стример громадського об'єднання «Кримська солідарність», ув'язнений із жовтня 2017 року. Має неповну вищу освіту викладача кримськотатарської та турецької мови та літератури.

Жив у Бахчисараї і працював екскурсоводом. Після незаконної анексії Криму висвітлював обшуки в домівках кримських татар. Публічно закликав співгромадян до солідарності та до підтримки жертв переслідувань мусульман, за що був оштрафований у 2016 році.

Перший обшук у нього вдома пройшов у січні 2017 року. А вже у жовтні того ж року російські силовики заарештували Салієва в ході обшуку за сфабрикованим звинуваченням в участі у діяльності терористичної організації та у підготовці до насильницького захоплення влади. У вересні 2020 року засуджений до 16 років позбавлення волі в колонії суворого режиму. 14 березня 2022 року його апеляційна скарга була частково задоволена, і термін позбавлення волі був зменшений до 15 років.

Його етапували до виправної колонії № 4 суворого режиму в Тульській області на території РФ. Федеральна служба виконання покарань Росії в липні 2023 року відмовила в запиті щодо переведення Салієва у в'язницю ближче до Криму.

21 червня 2024 року Салієва визнали злісним порушником відбування покарання та перевели на суворі умови. З того часу його тримають в штрафному ізоляторі без жодних вагомих підстав на це.

«**Сім років я існую у світі розбитих долів, мертвих душ і наглядців**», – Сейран Салієв, 11 жовтня 2024 року.

#FreeSaliev

Марлен (Сулейман) Асанов

Громадянський журналіст, стример громадського об'єднання «Кримська солідарність», ув'язнений із жовтня 2017 року. За фахом – викладач турецької та кримськотатарської мови й літератури.

Жив у Бахчисараї. 2002 року заснував караван-сарай «Салачик» – кримськотатарський культурно-етнографічний центр. Від початку окупації надавав допомогу родинам кримських політв'язнів, висвітлював судові процеси та проблеми родин політв'язнів.

Восени 2017 року російські силовики прийшли з обшуком до нього додому за сфабрикованим звинуваченням в організації

діяльності терористичної організації та у підготовці до насильницького захоплення влади. У вересні 2020 року засуджений до 19 років позбавлення волі в колонії суворого режиму. 14 березня 2022 року його апеляційна скарга була відхилена. 8 вересня 2022 року його дружина Айше Асанова повідомила, що Марлена етапували з Ростова-на-Дону, де він перебував упродовж всього судового процесу, до російської колонії суворого режиму № 7 на території Мордовії.

9 серпня 2024 року Бахчисарайський районний суд у Криму відмовив у задоволенні позовних вимог Асанова в переведенні з виправної колонії № 7 у селищі Сосновка Республіки Мордовія до колонії, розташованої ближче до Криму, де живе його родина.

«Сьогодні в Криму багато людей зазнають переслідувань. Влада намагається це показати як «боротьбу з тероризмом». Але хай знають, що брехня приречена на загибель. Кримські татари та міжнародна спільнота не повірять у ці брехливі звинувачення», – Марлен Асанов, 2 серпня 2018 року.

#FreeAsanov

Ернес Аметов

Громадянський журналіст об'єднання «Кримська солідарність», ув'язнений з політичних мотивів із жовтня 2017 року по вересень 2020 року, коли суд виправдав його через відсутність доказів. Після майже чотирьох років перебування в неволі Аметов був звільнений з-під варти і повернувся до родини. А у березні 2022 року апеляційний суд скасував це рішення, і з квітня Аметов знов опинився за ґратами.

Жив у Бахчисараї, має дружину і двох дітей. За фахом – юрист, після незаконної анексії Криму став громадянським журналістом «Кримської солідарності», працював фотографом і відеооператором.

У жовтні 2017 року російські силовики провели в його оселі обшук, завдавши психологічної травми дітям. Аметов був затриманий разом з п'ятьма іншими кримськими татарами, серед яких троє були громадянськими журналістами – Сейран Салієв, Марлен (Сулейман) Асанов і Тимур Ібрагімов. Аметову висунули сфабриковане обвинувачення в діяльності терористичної організації.

29 грудня 2022 року Ернеса Аметова було засуджено до 11 років ув'язнення у колонії суворого режиму.

У травні 2024 року його етапували до колонії у Вологодській області на території Росії. Там він схуд на 10 кг.

«Людині мозок був даний для того, щоб вона аналізувала інформацію. Ось чим я займався. Якщо це злочин, то вибачте, я тоді не знаю, як мені жити, якщо мені навіть співставляти інформацію не можна. Бути середньостатистичним, не висовувати голови більш, ніж потрібно в цій країні», – Ернес Аметов, вересень 2020 року.

#FreeAmetov

Осман Аріфметов

Громадянський журналіст, стример громадського об'єднання «Кримська солідарність», ув'язнений із березня 2019 року.

За фахом – учитель інформатики. Жив у Сімферополі. З 2015 року висвітлював порушення прав людини в Криму, допомагав організовувати передачі в СІЗО кримськотатарським в'язням. У 2019 році отримав особливу відзнаку літературного конкурсу «Кримський інжир / Qırım incirgi» «Слова свободи», а його оповідання «Моя депортація» увійшло до фіналу в номінації «Проза українською мовою».

У березні 2019 року російські силовики заарештували його в місті Аксай (Ростовська область Росії), а у домі вці провели обшук. Осману Аріфмететову висунули сфабриковане обвинувачення – участь у діяльності терористичної організації та підготовка до насильницького захоплення влади. Аріфмететова утримували у СІЗО в Ростові-на-Дону. 16 серпня 2022 року прокурор висунув запит для нього: 16,5 років позбавлення волі.

24 листопада 2022 року Південний окружний військовий суд Росії призначив Аріфмететову покарання – 14 років позбавлення волі з відбуванням перших чотирьох років в тюрмі, а подальшого строку – в колонії суворого режиму, з обмеженнями свободи після відбування покарання впродовж року.

На початку травня 2024 року стало відомо, що Аріфмететов був етапований до Мінусінської в'язниці у Красноярському краї Росії. У травні 2025 року журналіст повідомив у своєму листі, що його вивезли із в'язниці Мінусінська і далі етапують до виправної колонії № 5 у Новотроїцьку Оренбурзької області.

У Аріфмететова в ув'язненні різко погіршився стан здоров'я: має захворювання нирок, артроз суглобів, простатит, а також ураження нижніх кінцівок.

«**Моя боротьба у відкритому доступі помітна на сторінці у фейсбуці. Я висвітлював несправедливість, і за це мене назвали терористом. Кримські татари, мусульмани показали свою політичну позицію. Вони не підтримали утискавачів. Цей режим боїться політичної єдності**», – Осман Аріфмететов, 21 травня 2019 року.

#FreeArifmetetov

Сервер Мустафаєв

Громадянський журналіст, координатор і стример громадського об'єднання «Кримська солідарність», правозахисник, ув'язнений із травня 2018 року.

За фахом – інженер систем газопостачання. Жив у Бахчисараї. Співзасновник об'єднання «Кримська солідарність». Публічно виступав на захист жертв політичних переслідувань, висвітлював порушення прав людини в Криму. У 2019 і 2020 роках отримав особливу відзнаку літературного конкурсу «Кримський інжир / Qırım inciri» «Слова свободи», а його вірш «Альхамдулиллах, мусульманмыз» та оповідання «Земаневий Юсуф медресеси» увійшли до фіналу в номінаціях «Поезія кримськотатарською мовою» та «Проза кримськотатарською мовою».

У травні 2018 року російські силовики заарештували його під час обшуку в нього вдома за сфабрикованим звинуваченням – участь у діяльності терористичної організації та підготовка до насильницького захоплення влади. У вересні 2020 року засуджений до 14 років позбавлення волі в колонії суворого режиму. 14 березня 2022 року його апеляційна скарга була відхилена. З вересня 2022 року політв'язень перебуває у Тамбовській виправній колонії № 1. Попри вступ до вишу на дистанційну форму навчання, в колонії Мустафаєву не дозволили скласти заліки після першого семестру навчання, а у серпні 2023 року відправили у штрафний ізолятор.

Сервер Мустафаєв і далі втрачає зір у бараку суворох умов утримання, куди його перевели в лютому 2024 року. У серпні 2025 року після тривалого побачення його дружина повідомила, що у журналіста різко погіршився стан здоров'я: має сильний біль у попереку та постійно відчуває слабкість і втому. Належної медичної допомоги йому не надають.

«**Незважаючи на винесені строки й несправедливість, яка триває, ми не опускаємо рук та не падаємо духом. Ми всі є свідками того, що обов'язок кожного з нас – очиститися від наклепу, який нависли на наш народ, релігію в наші дні та протягом нашої історії**», – Сервер Мустафаєв, 17 травня 2021 року.

#FreeMustafayev

Тимур Ібрагімов

Громадянський журналіст, стример громадського об'єднання «Кримська солідарність», ув'язнений із жовтня 2017 року.

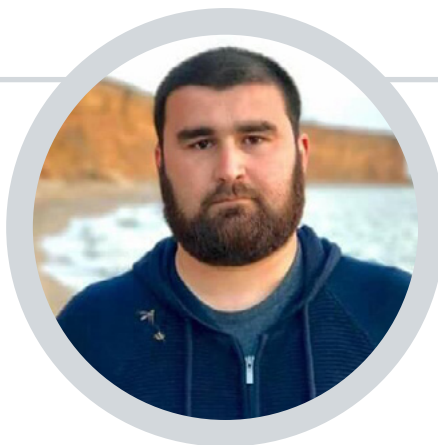
Жив у Бахчисарай. З 2015 року висвітлював обшуки в домівках кримськотатарських активістів і політично мотивовані судові процеси. З дитинства має інвалідність внаслідок травми ока.

У жовтні 2017 року російські силовіки заарештували його під час обшуку в нього вдома за сфабрикованим звинуваченням в участі у діяльності терористичної організації та у підготовці до насильницького захоплення влади. У вересні 2020 року засуджений до 17 років позбавлення волі в колонії суворого режиму. 14 березня 2022 року його апеляційна скарга була відхилена. 22 серпня 2022 року стало відомо, що весь строк ув'язнення активіст «Кримської солідарності» відбуватиме в колонії суворого режиму в селі Клекотки в Рязанській області Російської Федерації.

Ібрагімов має інвалідність третьої групи із зору, одне око йому замінили на штучне понад 15 років тому, нині політв'язень потребує заміни очного імпланту, але в тюремній лікарні це зробити неможливо. В серпні 2023 року у Ібрагімова діагностували жовчнокам'яну хворобу. Крім загострення проблем із зором та жовчнокам'яною хворобою, журналіст страждає на болі у спині та суглобах і хронічну втому.

« В 1944 році нас вже оголошували зрадниками і у вагонах вивозили в Азію. Ми, дякуючи Аллаху, повернулись. А сьогодні нас під різними приводами звинувачують в “екстремізмі” та “тероризмі”. Залякують місцеве населення своїми “чоловічками”. Відкрито кажуть: “Якщо комусь не подобається – їдьте геть”. Це дуже нагадує 1944 рік, тільки під новим, сучасним “соусом” – Тимур Ібрагімов, 7 червня 2019 року.

#FreeIbragimov

Ремзі Бекіров

Громадянський журналіст об'єднання «Кримська солідарність», кореспондент видання Grani.ru, ув'язнений із березня 2019 року.

За фахом – учитель історії. Жив у Сімферопольському районі Криму. Після окупації Криму став громадянським журналістом «Кримської солідарності», а згодом кореспондентом інтернет-видання Grani.ru. Висвітлював порушення прав людини в Криму, вів стрим-трансляції у багатьох справах: Веджіє Кашка, «26 лютого», у справі Володимира Балуха, кримських мусульман, за що його двічі затримували у 2017 році.

У березні 2019 року російські силовіки затримали Бекірова в місті Аксай (Ростовська область Росії), а у домівці провели обшук. Йому висунули сфабриковане обвинувачення в організації діяльності терористичної організації. 10 березня 2022 року його засудили до 19 років ув'язнення.

У липні 2024 року Ремзі Бекірова етапували до виправної колонії № 33 міста Абакан Республіки Хакасія, де на нього систематично чинять тиск, поміщають до штрафного ізолятора, погрожують, забороняють спілкуватися з родиною та писати листи. Адміністрація колонії неодноразово відправляла журналіста до штрафного ізолятора за виконання релігійних обрядів. Через погане харчування та інші неналежні умови утримання у Бекірова з'явилися серйозні проблеми із зубами, волоссям, кістками та венами.

« РФ переслідує кримських татар, кримських мусульман за їхнє інакодумство. За нехтї думати так, як говорить влада, за нехтї бути рабами на своїй землі. А ще плюс до цього, за версією слідства, мій злочин у тому, що я насмілюся висвітлювати це беззаконня, ставши спершу громадянським журналістом, а згодом кореспондентом», – Ремзі Бекіров, 12 лютого 2020 року.

#FreeBekirov

Руслан Сулейманов

Громадянський журналіст, стример громадського об'єднання «Кримська солідарність», ув'язнений із березня 2019 року.

За фахом – учитель фізики. Жив у Сімферопольському районі Криму. Висвітлював порушення прав людини в Криму, за що його затримували в 2017 та 2019 роках. Проводив уроки фізики для дітей політичних в'язнів. Його трирічний син Муса трагічно загинув у 2020 році.

У березні 2019 року російські силовики заарештували Сулейманова під час обшуку в нього вдома. У липні 2019 року примусово проходив психіатричну експертизу. Йому висунули сфабриковане обвинувачення в організації діяльності терористичної організації.

Сулейманова утримували у СІЗО в Ростові-на-Дону. 24 листопада 2022 року Південний окружний військовий суд РФ визнав його винним і призначив покарання – позбавлення волі на строк 14 років, з відбуванням перших 4 років у тюрмі та з обмеженнями свободи після відбування покарання впродовж року.

Деякий час перебував у в'язниці Верхньоуральська Челябінської області РФ, де його ставили на профоблік як «прихильного до екстремізму», «схильного до втечі та нападу». У травні 2025 року стало відомо, що Сулейманова етапували до виправної колонії № 17 у Мурманську, де його знову поставили на профоблік через «тяжкість статей звинувачення».

«Після 2014 року активний прошарок у народі оголосили терористами та екстремістами, з'явилися безвісти зниклі, до смерті закатовані за свою позицію. Це Решат Аметов, це справа Веджіє Кашка – коли затримання літніх активістів потягнуло за собою її смерть, численні кримінальні справи й тиск на активістів, кримських татар», – Руслан Сулейманов, 20 травня 2020 року.

#FreeSuleymanov

Рустем Шейхалієв

Громадянський журналіст, стример громадського об'єднання «Кримська солідарність», ув'язнений із березня 2019 року.

Жив у Сімферопольському районі Криму і працював підприємцем. З 2015 року висвітлював порушення прав людини в Криму. Відвідував судові засідання, допомагав сім'ям політв'язнів, організовував закупівлю передач ув'язненим.

У березні 2019 року російські силовики заарештували його під час обшуку в нього вдома. Шейхалієву висунули сфабриковане обвинувачення – участь у діяльності терористичної організації.

Його утримували у СІЗО в Ростові-на-Дону. 24 листопада 2022 року Південний окружний військовий суд Ростова-на-Дону визнав його винним і призначив покарання – позбавлення волі на 14 років, з відбуванням перших 4 років у тюрмі та з обмеженнями свободи після відбування покарання впродовж року. Шейхалієв має проблеми зі здоров'ям та не отримує належної медичної допомоги. Під час виголошення вироку в суді йому викликали швидку.

Деякий час Рустем Шейхалієв був у в'язниці у місті Єнісейськ Красноярського краю РФ. Звідти йому вдавалося спілкуватися з дружиною і дітьми електронними листами. Телефонні дзвінки були заборонені.

У травні 2025 року Шейхалієва доставили до виправної колонії № 3 в селі Середньобіла Амурської області РФ.

«Багато хто дивуються, яка підтримка в нашого народу, і кажуть: “Я такого ще не бачив”. Я відповів: узяли одного – прийдуть десятеро, візьмете десятьох – прийдуть сто, а якщо візьмете сто – приїде тисяча. Такий у нас народ, як єдиний організм, такі традиції підтримки», – Рустем Шейхалієв, 24 травня 2019 року.

#FreeSheykhaliyev

Амет Сулейманов

Громадянський журналіст, стример громадського об'єднання «Кримська солідарність», з березня 2020 року перебував під домашнім арештом у тимчасово окупованому Криму. У квітні 2023 року його перевели до СІЗО, а потім відправили відбувати покарання до РФ.

За фахом – менеджер з продажу у салоні мобільного зв'язку. Жив у Бахчисарай. Висвітлював обшуки й арешти кримських татар, за що його двічі затримувала окупаційна влада у 2017 і 2019 роках. Після цього був змушений обмежити свою діяльність через хворобу серця.

Навесні 2020 року російські силові заарештували його за сфабрикованим звинуваченням про участь у діяльності терористичної організації. Через стан здоров'я протягом розгляду справи в судах першої та апеляційної інстанції він був під домашнім арештом. У 2021 році засуджений до 12 років позбавлення волі. 9 лютого 2023 року апеляційний суд залишив цей вирок у силі, а 5 квітня Сулейманова взяли під варту і відправили у слідчий ізолятор у Сімферополі. Там у нього відібрали ліки та не дозволяли лежати попри погане самопочуття. 27 вересня стало відомо, що Амета етапували до Росії у тюрму міста Владимир.

Після вироку й етапу на територію РФ до Владимирського централу стан Амета Сулейманова значно погіршився, йому терміново потрібна операція із заміни серцевого клапана. 29 березня 2024 року суд у Владимирі відмовив у його звільненні з в'язниці, хоча в медичних документах Сулейманова є відомості про хвороби, з якими людина не повинна перебувати в ув'язненні.

У липні 2025 року в Амета Сулейманова стався гіпертонічний криз. Після цього він скаржить на біль у грудях, швидку втому та загальну слабкість. На обличчі з'явилися плями, причина яких невідома.

«Сьогодні Крим став не “розплідником тероризму”, як деякі хочуть це подати. А розплідником відважних чоловіків та жінок, готових казати правду і відстоювати справедливість навіть під страхом позбавлення волі, катувань та викрадень», – Амет Сулейманов, 27 квітня 2021 року.

#FreeSuleymanov

Асан Ахтемов

Громадянський журналіст ініціативи «Нефес», раніше працював також у кримськотатарській газеті «Авдет». Ув'язнений із вересня 2021 року.

Жив у Сімферополі. Відвідував судові справи кримських татар, підтримував родичів арештованих. Організовував проєкт про громадських активістів, які залишилися в Криму після анексії, працював із соціокультурними проєктами.

Був затриманий російськими силовиками у вересні 2021 року у справі, за якою також переслідували першого заступника голови Меджлису кримськотатарського народу Нарімана Джеляла. Ахтемова катували, вибиваючи визнання співучасті у скоєнні «диверсії», яка нібито сталася на газопроводі в Криму в селі Перевальне 23 серпня цього ж року. Адвоката допустили до нього лише через десять днів після затримання.

Асана Ахтемова утримували у СІЗО в Сімферополі. 21 вересня 2022 року суд оголосив вирок – 15 років ув'язнення, штраф у розмірі 500 тисяч рублів, а також один рік обмеження свободи після відбування основного строку покарання. Потім суд апеляційної інстанції посилив умови утримання, призначивши перші три роки у в'язниці.

2 жовтня 2023 року стало відомо, що Асана Ахтемова етапували на територію Росії до Владимирського централу, а у березні 2025 року – до виправної колонії № 5 у Коряжмі Архангельської області.

В ув'язненні в Ахметова почалися проблеми зі здоров'ям: значно погіршився зір, з'явився біль у спині та колінах.

«**Головна моя мрія в житті – жити в Криму і бачити мій народ у розквіті, щасливим. Я вірю, що так і буде. Безкінечно вдячний всім людям, які нас підтримують в ці важкі часи. Тільки завдяки вам я не здаюся**», – Асан Ахтемов, 5 жовтня 2021 року.

#FreeAkhtemov

Ірина Данилович

Громадянська журналістка, співпрацювала з багатьма незалежними ЗМІ, зокрема, з медіапроектом «ІНжир» та ініціативою «Кримський процес», ув'язнена із квітня 2022 року.

Жила в селі Владиславівка біля Феодосії. Працювала медсестрою в Коктебелі. Займалася громадянською журналістикою і публікувалася анонімно. Висвітлювала теми прав медичних працівників, а також співпрацювала з виданнями, які розповідали про політичні судові процеси в окупованому Криму.

29 квітня 2022 року її викрали четверо російських силовиків у цивільному, про що є відеозапис. У цей самий час в її домі провели обшук, вилучили всю техніку. Протягом 13 днів з нею не було зв'язку. Як з'ясувалося, 8 днів Данилович утримували в будівлі ФСБ, де її тестували на поліграфі, погрожували та давали їсти лише один раз на день. На 13-й день її родині повідомили, що Ірина перебуває в СІЗО Сімферополя. Їй висунули звинувачення в «незаконному зберіганні вибухових речовин». У липні 2022 року вона повідомила про побиття конвоем ФСБ та психологічний тиск від російських силовиків.

У Сімферопольському СІЗО Данилович захворіла на отит, але попри тяжкий стан здоров'я, суд продовжував розгляд справи. 28 грудня 2022 року Феодосійський міський суд своїм вироком призначив їй покарання – 7 років позбавлення волі та штраф у розмірі 50 тисяч рублів. Під час процесуальних дій суддя свідомо не дозволяла надавати Ірині Данилович медичну допомогу, через що та у березні 2023 року була вимушена оголосити голодування. Після того Данилович оглянули лікарі, які констатували втрату слуху та потребу в лікуванні.

29 червня 2023 року апеляційний суд «пом'якшив» вирок, скоротивши строк позбавлення волі на один місяць. У серпні 2023 року Данилович етапували до Росії в колонію загального режиму в місті Зеленокумськ Ставропольського краю.

14 травня 2024 російський касаційний суд остаточно залишив чинним вирок кримської активістки Ірини Данилович – майже сім років за ґратами.

1 серпня 2024 року в окупованому Криму помер батько Ірини – Броніслав Данилович.

Ірина Данилович перебуває у тяжкому стані, що може призвести до смерті. Їй не надають належної медичної допомоги. Тепер жінка не чує повністю на ліве вухо, пережила щонайменше один мікроінсульт і має постійні запаморочення.

У липні 2025 року Ірина Данилович звернулась через своїх близьких до віцепрезидентки Європейського парламенту Піни Пічерно з проханням звернути увагу на масові знущання в російській жіночій колонії, де її утримують. За її словами, адміністрація цієї колонії створює для ув'язнених «нескінченне пекло».

«**Саме правда є найбільш потужною, найбільш небезпечною зброєю проти державної машини і проти брехні... Тоталітарному режиму не потрібні люди, які відверто кажуть правду, ми вже не один раз в цьому переконувались. Як і мислячі не потрібні. Здебільшого тюрми зараз наповнені саме такими людьми. В них режим бачить силу, якій йому не вийде вчинити опір**», – Ірина Данилович, 27 грудня 2022 року.

#FreeDanylovych

Вілен Темер'янов

Громадянський журналіст громадського об'єднання «Кримська солідарність», кореспондент видання Granі.ru, ув'язнений із серпня 2022 року.

Жив у селі Вільне Джанкойського району. Після окупації Криму висвітлював обшуки в домівках кримських татар і політично мотивовані судові процеси. Окупаційна влада неодноразово затримувала його. Зокрема, в листопаді 2021 року під час масового затримання кримських татар, які з квітами зустрічали адвоката Едема Семедляєва після відбування незаконного арешту.

Був затриманий російськими силовиками 11 серпня 2022 року у власному домі, де провели обшук. Наступного дня йому обрали запобіжний захід – тримання під вартою – і оголосили сфабриковане обвинувачення: участь у діяльності терористичної організації.

Темер'янова утримували у СІЗО в Сімферополі та проводили примусову психіатричну експертизу. 20 квітня 2023 року був етапований в СІЗО № 1 російського міста Ростов-на-Дону. Тепер у Південному окружному військовому суді триває судовий процес щодо нього і п'ятьох інших кримських татар. Терем'янову інкримінували зв'язки з організацією «Хізб ут-Тахрір». Йому загрожує до 13 років ув'язнення.

Журналіст майже повністю втратив зуби та потребує термінового стоматологічного лікування.

«**За всі ці роки я зрозумів: те, що відбувається у Криму – це новий вид залякування мого народу та чергові репресії за стійку позицію та незгоду з політикою Росії. Як розсудлива людина та громадянський журналіст я виявляю терпіння і стійкість у ці важкі для мого народу часи. Я протистоятиму свавіллю російської судової системи і далі впевнено, стійко робитиму все від себе залежне і висвітлюватиму реальність Криму. У складні та важкі часи завжди з'являються сильні люди, і я, сподіваюся, один із них»,** – Вілен Темер'янов, 17 січня 2023 року.

#FreeTemeryanov

Ірина Левченко

Журналістка, заарештована у травні 2023 року в окупованому Мелітополі.

Працювала в місцевих і всеукраїнських друкованих виданнях, зокрема, у мелітопольській районній газеті «Новий день». Проте відколи вийшла на пенсію, журналістську діяльність припинила.

6 травня 2023 року Ірина та її чоловік Олександр перестали виходити на зв'язок. Рідні Ірини довго не могли встановити її місцезнаходження. Щонайменше рік Ірину Левченко утримували в Мелітополі. У липні 2025 року стало відомо, що жінку тримають у донецькому СІЗО і незабаром можуть перевести до Сімферополя на суд. За що затримано журналістку і за якими статтями судитимуть – невідомо. Чоловіка Ірини відпустили понад рік тому, він залишається в окупованому Мелітополі.

«**Нам передали, що вона тримається, жива, перебуває на території Мелітополя, вони її не вивезли. Передали, що годують два рази на день, два рази виводять на прогулянку і в туалет, сухпайок дають, а для жінок щось є на кшталт ліжка. Ось такі умови»,** – сестра Ірини Левченко Олена Руденко, 16 липня 2024 року.

#FreeLevchenko

Євген Ільченко

Адміністратор телеграм-каналу «Милый Тополь», заарештований у липні 2022 року в окупованому Мелітополі.

До повномасштабного вторгнення Євген був підприємцем та адвокатом у Мелітополі. Під час окупації міста почав вести телеграм-канал, в якому висвітлював місцеві новини, як-от проблеми з постачанням у супермаркетах, присутність окупантів на вулицях міста й корупцію в певних державних відомствах, що випускають дозволи на проїзд.

10 липня 2022 року російські силовики вдерлись у квартиру Євгена, обшукали її, вкрали прикраси й документи. Ільченка, який у цей час був на прогулянці, одразу ж після повернення заарештували на власному подвір'ї за звинуваченням у «тероризмі».

Спочатку його утримували в катівнях Мелітополя, де піддавали постійним тортурам, а потім перевели ближче до лінії фронту в один із населених пунктів тимчасово окупованої частини Запорізької області, де Ільченка залучили до примусової праці, зокрема, під наглядом російських військових він рив окопи.

Наразі Євгена Ільченка утримують в СІЗО № 2 в Таганрозі в суворих умовах без жодних офіційних обвинувачень.

«Полонений, підданий тортурам, а потім доведений до стану раба... За майже 40 років історії захисту журналістики RSF ніколи не документували випадок, коли журналіста, блогера або викривача піддавали тотальному рабству та експлуатували для участі у військових діях проти його власної країни. Через те, що він зробив вибір інформувати, цей чоловік не лише перебуває вже два роки в полоні, але й піддається примусовій праці. Пройдено шлях від свавілля до ганьби. Євген Ільченко має бути негайно звільнений», – керівник відділу розслідувань RSF Арно Фроже, 6 серпня 2024 року.

#FreeIlchenko

Олександр Малишев

Адміністратор телеграм-каналу «Мелітополь – це Україна», заарештований у серпні 2023 року в окупованому Мелітополі.

Російські силовики затримали Олександра 20 серпня 2023 року разом з іншими медійниками у Мелітополі. 29 жовтня 2023 року росіяни оприлюднили відео затримання медійників, де фігурує Олександр Малишев, у пропагандистському медіа та телеграм-каналах.

2 червня 2025 року в Південному окружному військовому суді було зареєстровано кримінальну справу стосовно Олександра. Його обвинувачують у «скоєнні злочинів» відповідно до ст. 276 КК РФ (шпигунство); ч. 2 ст. 205. 4 КК РФ (участь у терористичному співтоваристві); пп. «а», «в», ч. 2 ст. 205 КК РФ (терористичний акт).

Наразі Малишева утримують в СІЗО № 2 в Маріуполі.

#FreeMalyshev

Георгій Левченко

Адміністратор телеграм-каналу «PIA Мелітополь», заарештований у серпні 2023 року в окупованому Мелітополі.

Російські силовики затримали чоловіка 20 серпня 2023 року разом з іншими медійниками у Мелітополі. У пресрелізі від 27 жовтня 2023 року ФСБ Росії звинуватила журналіста в нібито передаванні українським спецслужбам інформації про російських військових. 29 жовтня 2023 року росіяни оприлюднили відео затримання медійників, де фігурує Георгій Левченко, в пропагандистському медіа та телеграм-каналах. Імовірно, його утримували в маріупольському СІЗО.

У березні 2025 року з'явилась інформація про те, що окупаційна «прокуратура Запорізької області» затвердила обвинувальний висновок у кримінальній справі щодо Георгія. Його звинувачують у тому, що він нібито передавав дані українським спецслужбам і розміщував публікації із закликами до вбивства членів фейкових «виборчих комісій» і представників окупаційної влади. Російська прокуратура висунула Георгію Левченку звинувачення «у державній зраді та публічних закликах до здійснення екстремістської діяльності».

2 вересня 2025 року окупаційний «Запорізький обласний суд» засудив журналіста до 16 років позбавлення волі у колонії суворого режиму. Його звинуватили у «держзраді» та «екстремізмі». Також додатково заборонили користуватися інтернетом протягом року.

Тепер його вже не утримують в Маріуполі, проте нове місце поки що невідоме.

«**Це не судовий процес, а демонстрація політичної сили. Росія використовує свою судову систему для криміналізації незалежної журналістики на окупованих територіях. RSF закликають до негайного звільнення Георгія Левченка**», – керівниця відділу Східної Європи та Центральної Азії RSF Жанна Кавельє, 4 вересня 2025 року.

#FreeLevchenko

Максим Рупчов

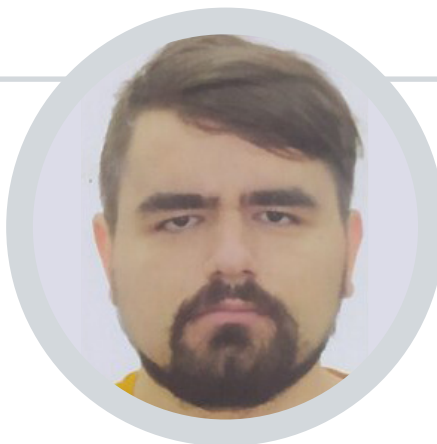
Адміністратор телеграм-каналу «Мелітополь – це Україна», заарештований у серпні 2023 року в окупованому Мелітополі.

Російські силовики затримали Максима 20 серпня 2023 року разом з іншими медійниками у Мелітополі. 29 жовтня 2023 року росіяни оприлюднили відео затримання медійників, де фігурує Максим Рупчов, у пропагандистському медіа та телеграм-каналах.

2 червня 2025 року у Південному окружному військовому суді було зареєстровано кримінальну справу, в якій Максима обвинувачують у «скоєнні злочинів» відповідно до ст. 276 КК РФ (шпигунство); ч. 2 ст. 205. 4 КК РФ (участь у терористичному співтоваристві); пп. «а», «в», ч. 2 ст. 205 КК РФ (терористичний акт).

Нині його утримують в СІЗО № 2 в Маріуполі.

#FreeRupchov

Яна Суворова

Адміністраторка телеграм-каналу «Мелітополь – це Україна», заарештована у серпні 2023 року в окупованому Мелітополі.

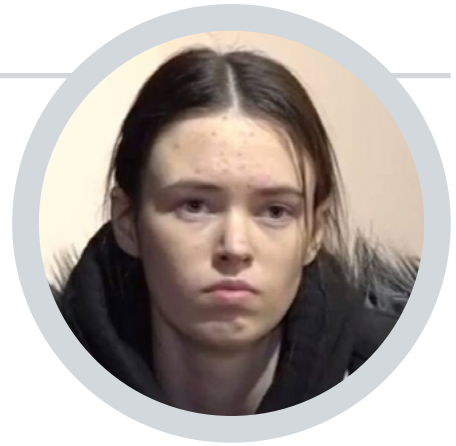
Яні на момент арешту було 19 років, вона навчалась у Мелітопольському педагогічному університеті. Російські силовики затримали дівчину 20 серпня 2023 року разом з іншими медійниками у Мелітополі. 29 жовтня 2023 року росіяни оприлюднили відео затримання медійників, де фігурує Яна Суворова, у пропагандистському медіа та телеграм-каналах.

2 червня 2025 року у Південному окружному військовому суді було зареєстровано кримінальну справу щодо журналістки. Її обвинувачують у «скоєнні злочинів» відповідно до ч. 2 ст. 205.2 КК РФ (виправдання тероризму в інтернеті) та ст. 276 КК РФ (шпигунство).

Спочатку її утримували в Мелітополі та Маріуполі, а наприкінці липня 2025 року перевели до в'язниці у Донецьку, де вона перебувала в жахливих умовах: переповнені камери, нестача повітря й води. У середині серпня 2025 року її рідні дізналися, що дівчину утримують у СІЗО № 2 в Таганрозі. Проте це тимчасово, остаточно Яну Суворову планують етапувати до Ростова.

«Я перебуваю в СІЗО № 2 у Таганрозі. Мене мали відправити до Ростова, але в останню хвилину мій етап скасували без пояснень. Чекаю новин, як на морі чекають на шторм, і я дуже занепокоєна», – з листа Яни Суворової, серпень 2025 року.

#FreeSuvorova

Анастасія Глуховська

Журналістка місцевого видання «PIA Мелітополь», заарештована у серпні 2023 року в окупованому Мелітополі.

До окупації міста Анастасія працювала у редакції «PIA Мелітополь», проте після окупації припинила там роботу.

Російські силовики затримали її 20 серпня 2023 року разом з іншими медійниками у Мелітополі. Пізніше на російському телебаченні вийшов репортаж про затримання «української агентурної групи», в якому показали момент затримання Анастасії в її квартирі.

Від моменту її арешту російські органи влади, зокрема, пенітенціарна служба, мовчать про місце її тримання й жодного разу не відповіли на запити її рідних. 23 січня 2025 року представники Міжнародного комітету Червоного Хреста офіційно підтвердили рідним, що Анастасія Глуховська перебуває в російській неволі, але не уточнили місце. Імовірно, Анастасія якийсь час перебувала в СІЗО № 2 в Таганрозі, а тепер у СІЗО міста Кизел Пермської області.

«Те, що її досі утримують у неволі, є підтвердженням того, що вона відмовилась від співпраці з окупаційною владою. Я розумію, що вона піддається сильному психологічному тиску. Я думаю, вона буде боротися», – сестра Анастасії Глуховської Діана, 6 червня 2025 року.

#FreeHlukhovska

Владислав Гершон

Автор телеграм-каналу «Мелітополь – це Україна», заарештований у серпні 2023 року в окупованому Мелітополі.

До окупації міста працював віддалено журналістом на спортивних сайтах. Під час окупації публікував місцеві новини у телеграм-каналі «Мелітополь – це Україна».

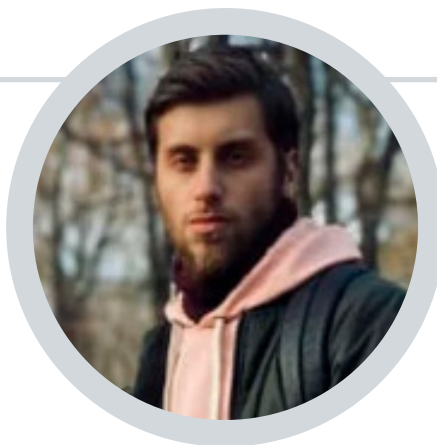
Російські силовики затримали чоловіка 20 серпня 2023 року разом з іншими адміністраторами й авторами цього телеграм-каналу. 29 жовтня 2023 року росіяни оприлюднили відео затримання медійників, де фігурує Владислав, у пропагандистському медіа та телеграм-каналах.

Спочатку журналіста тримали в різних мелітопольських катівнях, потім ще довго – у маріупольському СІЗО. 15 травня 2025 року у Південному окружному військовому суді було зареєстровано кримінальну справу, в якій його звинувачують у «скоєнні злочинів» відповідно до ст. 276 КК РФ (шпигунство), ч. 2 ст. 205. 4 КК РФ (участь у терористичному співтоваристві); пп. «а», «в», ч. 2 ст. 205 КК РФ (терористичний акт).

3 вересня 2025 року Владислава було засуджено до 15 років позбавлення волі у колонії суворого режиму. Владислав Гершон перебуває у СІЗО Ростова, де його утримують в жахливих і нелюдських умовах. Листи до рідних після етапування до Ростова стали рідшими.

«**Кожний ранок – пекло**», – з листа Владислава Гершона, 2025 рік.

#FreeHershon

Рустем Османов

Громадянський журналіст об'єднання «Кримська солідарність», ув'язнений в окупованому Криму в березні 2024 року. Жив у місті Бахчисарай, колишній співробітник кримськотатарського телеканалу АТР.

5 березня 2024 року окупаційний Київський районний суд Сімферополя на закритому засіданні постановив заарештувати журналіста на два місяці, помістивши до СІЗО № 2 Сімферополя за звинуваченням в організації та участі в діяльності терористичної організації. Після цього термін арешту кілька разів подовжували. Кримінальна справа щодо Рустема Османова відкрита у Південному окружному військовому суді.

Нині журналіста тримають у СІЗО № 1 в Ростові-на-Дону.

«**Ми опинилися в малоприємному становищі. Не тому що ми погані і вчинили якісь злочини. Ні! Ми не так виховані!**» – з листа Рустема Османова, 24 березня 2024 року.

#FreeOsmanov

Азіз Азізов

Громадянський журналіст, стример об'єднання «Кримська солідарність», ув'язнений у окупованому Криму в березні 2024 року.

Жив у Бахчисараї, займався фасадними та оздоблювальними роботами.

Був ув'язнений разом із Рустемом Османовим 5 березня 2024 року, коли окупаційний Київський районний суд Сімферополя постановив заарештувати двох журналістів на два місяці, помістивши до СІЗО № 2 Сімферополя за звинуваченням в організації та участі в діяльності терористичної організації. Після цього строк арешту кілька разів подовжували.

2 травня 2024 стало відомо, що Азіза Азізова без очевидних медичних показань відправили до психіатричної лікарні для проходження психіатричної експертизи в умовах стаціонару.

Кримінальна справа щодо Рустема Османова відкрита у Південному окружному військовому суді, зареєстрована 8 жовтня 2024 року.

Нині журналіста тримають у СІЗО № 5 в Ростові-на-Дону.

«*Про себе написати тут – це як іще одне ускладнення, плюсом до решти... Але Земля обертається, не зупиняючись, і це все тимчасове, воно мене обов'язково й закінчиться. Я ж прошу Всевишнього, щоб це сталося максимально скоріше і з благом, тож не впадаймо у відчай і йдімо далі*», – Азіз Азізов, 28 липня 2024 року.

#FreeAzizov

Геннадій Осьмак

Журналіст, заарештований у березні 2024 року в окупованому Генічеську.

До повномасштабного вторгнення був головним редактором місцевого інтернет-видання «Новий візит».

Російські силовики затримали Геннадія Осьмака 6 березня 2024 року. Після затримання піддавали жорстким тортурам. Журналіста звинуватили в участі у кримськотатарському батальйоні імені Номана Челебіджихана, який у Росії оголосили «терористичною організацією». У березні 2025 року окупаційний «Херсонський обласний суд» засудив журналіста до 3,2 років позбавлення волі у колонії суворого режиму.

Тепер Геннадія утримують у СІЗО в Чонгарі на Херсонщині. Чоловік має цукровий діабет і серйозні проблеми з хребтом.

«*Це помста йому за те, що він висвітлював події на адмінмежі з Кримом. Помста за його журналістську діяльність. Помста за те, що він відмовився бути рупором російської пропаганди*», – джерела КРЦ, 11 квітня 2025 року.

#FreeOsmak

2025

СПИСОК УВ'ЯЗНЕНИХ
УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ

zmina.ua

zmina.info

ZMİNA

ЦЕНТР ПРАВ ЛЮДИНИ